

Landmaalervirksomhed og mindre Vej- og Broarbejder, som havde givet ham et godt Underhold. Han var endog omsider bleven en gældfri Mand.

Med hans Opfindelse var det derimod ingen Vegne kommen. Han havde bestandig sjeldnere følt nogen Lyst til at beskæftige sig med den, og med Lysten syntes ogsaa Evnen at være svunden. I hvert Fald fødte hans Hjerne ingen Ideer længer, og han havde nu afgørende lagt Sagen paa Hylden. Oppe paa Højen bagved Huset, hvor han i sin Tid havde tænkt sig sin Forsøgsmølle rejst, stod nu en Udsigtsbænk, og her sad han og Inger ofte sammen og saa paa Solnedgangen og smaasnakkede om Dagens Hændelser, mens Børnene legede i Græsset omkring dem.

Det var som oftest Inger, der førte Ordet. Han, den meget talende, var med Aarene bleven ordknap. I enkelte Øjeblikke og navnlig i sit Forhold til Børnene kunde han dog til Gengæld blive næsten overgiven. I det hele skiftede hans Sindsstemning saa hyppig og med en saadan Pludselighed, at det til Tider foruroligede Inger. Allerbedst som de sad og talte sammen i god Forstaaelse, kunde han blive tavs og fraværende, som om hans Tanker var bleven indfangede af et eller andet, som han ikke gerne talte om. I Timer, ja i Dage kunde denne Indesluttethed vare, og da maatte man helst lade ham gaa og passe sig selv og ikke forsøge at trænge ind paa ham med Spørgsmaal.